

Arbejdsløshedsspørgsmaalet.

Ved Marcus Rubin.

Den engelske Forfatter Mr. Geoffrey Drage, Sekretær ved den store engelske Arbejderkommission (the royal commission on labour), har i Sommer udsendt en Bog *The Unemployed* (London 1894. 258 S. 8°), der tager Spørgsmaalet om Forholdsregler overfor Arbejdsløshed op til omhyggelig Behandling. Forfatteren mener, at hvad der hidtil er udrettet paa dette Omraade, navnlig Forsøgene paa at skaffe de Arbejdsløse offentligt Arbejde, tidt er foretaget paa saa uforberedt eller tilfældig Maade, at man ingen sikre Slutninger tør drage fra disse Forsøgs Vanskæbne. Hans Skrift gør en skarp Adskillelse mellem de Arbejdsløse, hvis Arbejdsløshed skyldes Arbejdets Organisation, Kriser etc., og som derfor tilhøre Gruppen de midlertidigt Arbejdsløse, og dem, hvis Arbejdsløshed skyldes moralsk eller fysisk Defekt. De Forholdsregler, der maa tages, bør efter hans Mening rette sig efter denne Deling.

Skriftet indeholder faktiske Oplysninger af Interesse og mange gode Ræsonnementer. Det aander en varm Interesse for Arbejderne — den ansete Forfatter staar i fortrinligt Forhold til flere af de eng-

elske Arbejderførere —, men Forslag, der forsøge at udrydde Ondet fra Roden af, fremkommer Forfatteren ikke med, simpelthen fordi han mener, at slige Midler existere ikke.

Konklusionskapitlet af hans Skrift, til hvilket vi iøvrigt hermed henvise, indeholder omtrent følgende:

Den bedste Udvej til at gøre Noget for midlertidigt Arbejdsløse beror paa, at man fremskaffer frivillige Hjælpearbejdsanstalter. Men da et saadant midlertidigt Overskud undertiden kun skyldes en Sammenhoben af Arbejdskraft paa ét Sted, medens der er et midlertidigt Underskud af Arbejdskraft paa et andet Sted, er det af Vigtighed, at denne Understøttelse bliver ledet i Forbindelse med et centralt, frivilligt Arbejdsbureau, ved hvis Hjælp Tilbudet af Arbejdskraft saa vidt muligt kan komme til at svare til Efterspørgslen. For at være sikker paa, at det er de midlertidigt og ikke de stadigt Arbejdsløse, der drage Fordel af Hjælpearbejdsanstalterne, maa der foretages en Sondring, og kun de maa modtages, der kunne fortjene den Løn, som de erholde. Tillige vil det være nødvendigt at skaffe en Garanti for, at de midlertidigt Arbejdsløse ikke til Stadighed blive afhængige af Arbejdsanstalterne. Dette kan opnaas ved, at Beskæftigelsen paa disse Anstalter kun tilbydes f. Ex. til halv Arbejdstid, men i den Tid er tvungen. Paa denne Maade vil Arbejdsanstalten ikke søges uden Nødvendighed, og desuden vil der blive givet Arbejderne Tid og Lejlighed til at søge anden Beskæftigelse, ligesom ogsaa den Ugeløn, der tjenes, vil være utilstrækkelig til at drage Arbejderne bort fra anden Beskæftigelse, for ringe til, at de falde til Ro ved Hjælpearbejdet.

Desuden bør de Folk, der ere beskæftigede ved Arbejdsanstalterne, naarsomhelst det centrale Arbejdsbureau paaviser, at Efterspørgslen efter Arbejdskraft i et eller andet Distrikt overstiger Tilbudet, og de derfor faa Ordre til at flytte til dette Distrikt, under Straf af Afskedigelse, drage hen, hvor Arbejdskraften søges.

Overfor de stadigt Arbejdsløse findes nu Fattigvæsensinstitutionen og de forskellige velgørende og religiøse Institutioner. Men man trænger til en ny Institution for at faa Rede paa, hvilke Medlemmer af denne Klasse der kan reddes for Samfundet. Denne Gerning maa frie og frivillige Arbejdskolonier paatage sig, og i disse maa Kolonisterne, efter at de først have faaet Lov til at bo der en bestemt Tid, tvinges til at tjene til deres Ophold. Saaledes vil der gives det stadige Overskud en Lejlighed til at blive skikket til Arbejde. Resten af dette Overskud ville de alt forhaandenværende Institutioner bedst være i Stand til at tage sig af. Nogle Medlemmer af denne Klasse ville ikke kunne komme paa Benene uden ved en personlig Anstrængelse fra deres Side, som staa i Forbindelse med de forskellige godgørende og religiøse Institutioner. Nogle af dem, som ere skikkede til Arbejde i moralsk Henseende, men fysisk udygtige til at tjene deres Ophold, uden dog at have Slægtninge, der ere i Stand til at underholde dem, ville være at henvise til Godgørenheden og, hvor denne glipper, et modificeret System af offentlig Understøttelse, ydet i Hjemmet. De, som ere moralsk uskikkede til Arbejde, og hvem alle andre Midler ikke have kunnet hjælpe paa, bør overlades til Fattiglovgivningen. Det vil være

bedst, om Fattigvæsenet, saavidt muligt, kun tager sig af denne Klasse Personer. Men hvor andre Institutioner undlod at gøre deres Pligt, burde Fattiglovgivningens Bestemmelser modificeres paa en saadan Maade, at det blev muligt at behandle denne sidste Klasse Personer paa en anden Maade end de andre.

For at forebygge Arbejdsløsheden maa man iøvrigt henvise til udvidet Undervisning saavel i teknisk som i moralsk og intellektuel Henseende, en forstandigere Ledelse af Godgørenheden og Fattighjælpen, forbedrede sanitære Vilkaar og andre lignende Reformer. Saadanne Reformer falde indenfor de forhaandenværende Institutioners Virkekreds, hvad enten disse ere Stats-, kommunale eller frivillige Institutioner.

Som det vigtigste Middel overfor det Problem, som Industriens Mangel paa Organisation frembyder, maa fremhæves Oprettelsen af et centralt fagligt Arbejdsbureau for Fagforeningsmedlemmer, og for alle andre rundt om i Landet Oprettelsen af et System af frivillige Arbejdsbureauer.

— Ovenstaaende Undersøgelse af Spørgsmaalet om Arbejdsløshed i sin Helhed fører derfor til følgende praktiske Slutninger:

At Spørgsmaalet gælder hele Landet og ikke er lokalt, og at det ikke er forstandigt at behandle Sagen særskilt i Hovedstaden eller i nogen anden stor By, samt at det derfor er nødvendigt, at Problemet i sin Helhed maa tages under Overvejelse, om end ikke under Behandling af en enkelt Fælles-Institution. Ingen bestaaende Institution har vist sig i Stand til at gøre dette. Dertil udfordres en særlig Gruppe af Sagkyndige, repræsenterende alle de forskellige Interesser,

som berøres, og med et særligt Kendskab til Spørgsmaalets forskellige Sider. Denne Institution med en Stab af dygtige Medhjælpere skulde være kendt med Trangens Udstrækning og Natur paa et hvilket som helst Tidspunkt og ethvert Sted i Landet og med Forsøgene paa Spørgsmaalets Behandling saavel i Indland som Udland. Kun paa denne Maade vilde den være fuldt skikket til at danne sig et nøjagtigt Skøn over Spørgsmaalet i sin Helhed. Saaledes udrustet vilde den imidlertid være i Stand til at skelne mellem de Dele af Spørgsmaalet, der bedst kunne løses ved Fattigvæsenets, godgørende og andre Institutioners Virksomhed, og den Del af Spørgsmaalet, som ingen forhaandenværende Institution er belavet paa at behandle paa tilfredsstillende Maade, og som den derfor rettest selv maa paatage sig at løse. Denne sidste Del vil omfatte Oprettelsen af midlertidige Hjælpearbejdsanstalter, Arbejdskolonier og et forgrenet System af Arbejdsbureauer. Medens en saadan Institution ikke skulde tage Andet under Behandling end det forhaandenværende »Forraad« af Arbejdsløse, vilde den dog tillige være i Stand til at iværksætte en forstandig Agitation for Tilvejebringelsen den hele Række af almene Hjælpebidler, der skulde forhindre Spørgsmaalets Tilbagevenden.
